

ΤΙΜΗ ΤΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ.
ΕΤΗΣΙΑ.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΙΔΗΣΕΩΝ.

ΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΓΙΝΟΝΤΑΙ.

Διὰ τὸ ἰσωτερον δρ. 12.
Διὰ τὸ ἐξωτερικόν • 15.

Συντάσσεται ὑπὸ Δ. Παπαζῆ καὶ ἐκδίδεται εὐθύνη αὐτοῦ καὶ διὰ τοῦ ἰδίου ἐνεργεῖται πᾶσα διοικητικὴ αὐτῆν ἀφορῶσα. Τιμὴ καταχωρήσεως ἀγγελιῶν λεπτ. 15 ὁ στίχος.

Παρά τοῖς Κ. Κ. Διδασκαλείοις καὶ τοῖς ἐπιστάταις τῶν Ταχυδρομείων ἐν τῇ ἡμεδαπῇ. Ἐν δὲ τῇ ἀλλοδαπῇ παρὰ τοῖς Κ. Κ. Ἑλληνικ. Πρεξένοις καὶ τοῖς ἰδιαιτέροις ἐπιτρόποις τοῦ ἐκδότητος.

* Ἐκδίδεται ἀπαξ τῆς ἐβδομάδος.

Οὐχ οἱ πολλὰ, ἀλλ' οἱ χρήσιμα ἀναγινώσκοντες εἰσι σπουδαῖοι.

(ΑΡΙΣΤΙΠΠΟΣ).

Ἀθήνησι, τὴν 22 Μαρτίου 1854.

Εἰλωτες.

Πάντες οἱ τῆς Λακωνικῆς κάτοικοι διηροῦντο μετὰ τὴν τῶν Ἡρακλειδῶν κάθοδον εἰς τρεῖς τάξεις, Σπαρτιάτας, Περιοίκους καὶ Εἰλωτας. Οἱ τελευταῖοι τὴν κατωτάτην ἀποτελοῦντες τάξιν κατώκουν ἐν κώμαις καὶ κατ' ἀγρούς, οἱ περιοῖκοι ἐν πόλεσι καὶ οἱ Σπαρτιάται ἐν τῇ μητροπόλει. Οἱ Εἰλωτες ἦσαν οἱ μόνοι παρὰ τοῖς Σπαρτιάταις δούλοι. Περί τῆς παραγωγῆς τοῦ ὀνόματος καὶ τῆς δουλώσεως αὐτῶν διάφοροι φέρονται γνῶμαι καὶ ὑπ' αὐτῶν ἔτι τῶν ἀρχαίων. Κατὰ τὴν κοινοτέραν καὶ μᾶλλον παραδεδεγμένην γνώμην οἱ δούλοι οὗτοι ἦσαν οἱ παλαιοὶ Ἀχαιοὶ κάτοικοι τῆς ἐν τῇ Λακωνικῇ πόλεως Ἐλούς, ὅπερ οἱ Δωριεῖς ὕστερον τῶν ἄλλων πόλεων κυριεύσαντες κατέστησαν εἰς δουλείαν τοῦ κοινοῦ τοὺς πεισματωδῶς καὶ ἀνδρείως αὐτοῖς πολεμήσαντας κατοίκους αὐτοῦ (Παυσ. Γ. 20 β. Ἀρποκρ. ἐν λ. εἰλωτεύειν). Κατ' ἄλλην δὲ εὐρίσκομένην παρ' Ἀθηναίῳ ἐκ τοῦ Θεοπόμπου, οἱ Λακεδαιμόνιοι ἐδούλωσαν πάντας τοὺς πρότερον τὴν χώραν ἦν οὗτοι κατέκτησαν, οἰκοῦντας Ἀχαιοὺς καὶ τοὺς καταδουλωθέντας προσηγόρευσαν εἰλωτας, ὡς οἱ Θετταλοὶ ὠνόμασαν Πενέστας τοὺς ὑπ' αὐτῶν ὁμοίως δουλωθέντας Περραιβοὺς καὶ Μάγνητας (Ἀθῆν. σ. 265). Ἡ τοῦ παρὰ Στράβωνι Ἐφόρου μαρτυρία ἔχει τι κοινὸν πρὸς ἀμφοτέρω τὰ ἀνωτέρω ἱστορούμενα· κατὰ ταύτην οἱ πρῶτοι τῆς Λακωνικῆς κάτοικοι ὑπακούσαντες τοῖς ἐπελθοῦσι Δωριεῦσιν ἐγένοντο ἰσόνομοι αὐτοῖς καὶ πολιτείας καὶ ἀρχείων μετέχοντες. Ἄγχι δὲ ὁ τοῦ Εὐρυσθέως υἱὸς ἀφελόμενος αὐτῶν τὴν ἰσοτιμίαν ταύτην κατέστησεν αὐτοὺς ὑπότελεις τῇ Σπάρτῃ, τοὺς εἰς τὴν μεταβολὴν δὲ ταύτην ἀντισταθέντας καὶ ἀποστατήσαντας τοῦ Ἐλούς κατοίκους εἰσεῖς κατὰ κράτος ἀλοὺς ὑπέταξεν εἰς δουλείαν ἐπί τισι τακτοῖς ὅροις (Στράβ. Η 365). Πᾶσαι αἱ ἀνωτέρω θεωρίαι (διότι οὕτω ἐκλαμβάνονται καὶ εἰσὶ) θαίνουσι ἐπὶ τῆς ἀμφιβόλου θέσεως τῆς περὶ τῶν κατὰ τὴν κάθοδον τῶν Ἡρακλειδῶν συμβάντων ἀληθείας· ἡ δὲ φαινομένη συγγένεια τῆς ὀνομασίας εἰλωτες πρὸς τὸ ἔλος οὐ μόνον ἐστὶ πρόδηλος ἐπιπόνησις, ἀπᾶδουσα πρὸς κρείτους μαρτυρίας, ἀλλὰ καὶ ἐτυμολογικῶς διεσφαλμένη, διότι οἱ κάτοικοι τοῦ ἔλους δὲν ἐκαλοῦντο εἰλωτες, ἀλλ' Ἐλεῖοι (Στράβ. ἀνωτ.) ἢ ἐλεῖται (Ἀθῆν. σ. 271). Παράγουσιν ἔτι τὸ ὄνομα τινες ἐκ τοῦ ἔλος (βαλτιῶδης τόπος, τέναγος) ὡς εἰ ἐσημαίνει τοὺς χθαμαλῶν καὶ ἐλωδῶν τόπων κατοίκους. Ὁ πολὺς δὲ Muller φαίνεται πλησιέστερος τοῦ πρὸς ὃν ὅρου ἐξηγῶν τὸ εἰλωτες = αἰχμάλωτοι, ἐκ τοῦ ἐλεῖν, ὡς καὶ τὸ δμῶες (δούλοι, κυρίως οἱ ἐκ δούλων γεννώμενοι) ἐκ τοῦ δαμάω. Νομίζει δὲ ὁ ἀρχαιολόγος οὗτος ὅτι οἱ ἀνθρώποι οὗτοι ἦσαν ἀνέκαθεν γηγενῆς τοῦ τόπου φυλὴ παλαιάτα καλυπτοαχθεῖσα, καὶ ἐν τοιαύτῃ καταστάσει διατελοῦσα μετέβη ἀπὸ τῶν πρῶτων αὐτῆς δεσποτῶν εἰς τοὺς ὕστερον τὴν Λακωνικὴν καταλαβόντας Δωριεῖς. Τὴν γνώμην ταύτην ἐπολέμησεν ὁ τῆς Ἑλλάδος τὴν ἱστορίαν συγγράψας ἐπίσκοπος Ἄγγλος Thirlwall, ὑπεστήριξε δὲ εὐφυῶς καὶ ἐπιτυχῶς ὁ δοκιμώτατος τῶν τῆς ἑλληνικῆς ἱστορίας νεωτέρων ἱστοριογράφων Ἄγγλος ἐπίσης Grote. Ἐν τέλει τοῦ δευτέρου Μεσσηνιακοῦ πολέμου (668 π. χ.) οἱ ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν ἠττηθέντες Μεσσηνιοὶ ὑπεβλήθησαν εἰς δουλείαν ὑπὸ τῶν νικητῶν, εἰλωτες καὶ οὗτοι ὀνομασθέντες, εἰ καὶ ὑπῆρχε μικρὰ τις διαφορὰ μεταξὺ τῆς δουλικῆς καταστάσεως τούτων καὶ τῶν προτέρων εἰλωτῶν. Ἀλλὰ πρὸς τῷ πῶθῳ τῆς ἐαυτῶν ἐλευθερίας, καθιστῶντι οὐ μόνον αὐτοὺς ἀλλὰ καὶ δι' αὐτῶν πάντας τοὺς ἄλλους εἰλωτας ὁσημέραι μᾶλλον ἐπικινδύνους τοῖς δεσπότησι αὐτῶν, διετήρουν ἔτι ἀκμαίαν αἰεὶ τὴν μνήμην τῆς ἐθνικῆς αὐτῶν ὑπάρξεως, καὶ ἔτοιμοι ἦσαν ἵνα εὐκαιρίας ἐπισημαμένης ἀνακτήσωσιν αὐτὴν, ἕως οὐ μετὰ τὴν ἐν Λεύκτροις μάχην ἐνεκατέστησεν αὐτοὺς ὁ Ἐπαμινώνας εἰς τὴν ἐαυτῶν

πατρίδα, ἐνθα ἀπετέλεσαν ἀναμφιβόλως τὸ πλεῖστον μέρος τοῦ πληθυσμοῦ τῆς νεοδημηθείσης πόλεως Μεσσήνης.

Οἱ Εἰλωτες ἦσαν δούλοι τοῦ κοινοῦ. Ἡ πολιτεία ἐχορήγει μὲν αὐτοὺς τοῖς πολιταῖς ἵνα ὑπηρετῶσιν αὐτοὺς, ἐπεφύλαττε δὲ εἰς ἑαυτὴν τὸ δικαίωμα τοῦ ἐλευθεροῦν αὐτοὺς, ὅπερ δὲν εἶχον οἱ παρ' οἷς ἐδούλευον πολῖται· προσκείμενοι δὲ εἰς τὴν γῆν δὲν ἐπωλοῦντο ἐξω τῶν ὄρων αὐτῆς (Ἐφορ. παρὰ Στράβ. ἀνωτ. Παυσ. ἀνωτ.). Διάφοροι οἰκογένειαί, πέντε ἢ ἕξ ἴσως διέμενον εἰς ἕκαστον κληρὸν ἐν ἰδίοις οἰκῆμασιν, ἦτοι ἐν κώμαις συνωκισμέναις ἢ κατ' ἀγρούς ἰδίᾳ ἐκάστη. Καλλιεργοῦντες τὴν γῆν, ἀπέφερον τοῖς δεσπότησι αὐτῶν τὴν ἀρχῆθεν ὠρισμένην ἀποφορὰν. Τὸ δὲ πλεῖονος τούτου μισθῶσαι αὐτὴν ἦν ἀπηγορευμένον, ἵνα πλείω κερδαίνοντες οἱ εἰλωτες ἠδέως ὑπηρετῶσιν, οἱ δὲ πολῖται μὴ πλέον ἐπιζητῶσιν. Ἡ ἕξ ἐκάστου κληροῦ ἀποφορὰ ἦν ὀγδοήκοντα δύο μέδιμνοι κριθῆς καὶ ἀνάλογος ποσότης ὑγρῶν καρπῶν (Πλουτ. Λακ. ἐπιτῆδ. καὶ Λυκ. Η.). Ὑπηρετοῦν ἔτι καὶ οἴκοι τὸν δεσπότην αὐτῶν καὶ ἐν τοῖς συσσιτίοις· πολλοὶ δὲ ἠσχολοῦντο καὶ εἰς δημόσια ἔργα.

Ἐν πολέμῳ ἐχρησίμευον ὡς φίλοι στρατιῶται φέροντες σφενδόνην καὶ ἀκόντιον, καὶ ἦτοι κατέχοντες τὴν ἐσχάτην τάξιν ἐν ταῖς μάχαις πρὸς ἐνδυνάμωσιν τῆς φάλαγγος, ἢ ἐνοχλοῦντες ὀπισθεν τοὺς πολεμίους διὰ σφενδονῶν καὶ λίθων ἠσχολοῦντο προσεῖτι εἰς ὑπηρεσίαν τῶν Σπαρτιατῶν ὀπλιτῶν, οἷς καὶ ἦσαν προσενεμημένοι ἀνὰ ἕνα δύο ἢ καὶ πλείους. Εἰς τὴν ἐν Πλαταιαῖς μάχην ὑπῆρχον ἀνὰ ἑπτὰ τετραγήμενοι περὶ ἕκαστον Σπαρτιάτην καὶ ἀνὰ ἕνα περὶ ἕκαστον ὀπλίτην περιοῖκον (Ἡρόδ. Θ. 10 καὶ 28). Ὀνομάζοντο δὲ οὗτοι θεράποντες, ἀμφιστάντες, ἀμπίτταρες, ἢ ὑπασπισται καὶ ἐρυκτῆρες (Ἡσυχ. ἐν λ. Ἀμφιστάντες. Ξενοφ. ἑλλ. Δ. η. 39). Τινὲς τούτων ὠρίζοντο πρὸς συνοδίαν καὶ σκέπην τοῦ σκευοφορικοῦ στρατοῦ. Ἦσαν δὲ ἀνάσπιδες καὶ ἀθωράκιστοι καὶ διὰ τοῦτο ἐκαλοῦντο καὶ γυμνήται ἢ γυμνήτες. Σπανίως καὶ ἐν δειναῖς ἀνάγκαις ὑπηρετοῦν ὡς ὀπλίται, ὅπερ παρῆρχεν αὐτοῖς, ἐὰν ἠνδραγάθουν, δίκαιόν τι εἰς ἀπελευθέρωσιν. Πρῶτον τούτου παράδειγμα εὐρίσκομεν ἐν τῇ ἐκστρατείᾳ τοῦ Βρασιίδου (Θουκ. Δ. 80, ε. 34, Ζ. 19.).

Τὴν σκληρότητα δὲ καὶ τραχύτητα, μεθ' ὧν προσεφέροντο οἱ Σπαρτιάται πρὸς τοὺς Εἰλωτας περιγράφουσι οἱ νεώτεροι τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων συγγραφέων ὡς ἐξῆς· ὁ μὲν παρ' Ἀθηναίῳ Μύρων ὁ Πριηνεὺς ἱστορεῖ ὅτι οἱ Σπαρτιάται ἐπιτάττουσι τοῖς εἰλωσι πᾶν ὑβριστικὸν ἔργον πρὸς πᾶσαν ἄγον ἀτιμίαν· ἠνάγκασον αὐτοὺς νὰ φορῇ ἕκαστος πῖλον ἐκ δέρματος κυνὸς καὶ νὰ περιβάλληται διφθέραν, καὶ νὰ λαμβάνῃ πληγὰς τεταγμένας καθ' ἕκαστον ἐνιαυτὸν χωρὶς ἀδικήματος, ἵνα μήποτε δουλεύειν ἀπομάθωσι. Πρὸς δὲ τούτοις ἐὰν τινες διὰ τῶν προτερημάτων αὐτῶν ἐγίνοντο ἀνώτεροι τῆς δουλοπρεποῦς καταστάσεως θανάτῳ ἐτιμωροῦντο, οἱ δὲ δεσπῶται τῶν τοιούτων κατεδικάζοντο εἰς ποινὴν τινα (ἐπιτίμιον) ἐὰν δὲν κατέστρεφον τοὺς οὕτω ἐξέχοντας ἢ δὲν κατέστελλον τὴν ἀνάπτυξιν αὐτῶν (1). Ὁ δὲ Πλούταρχος (Λυκ.) λέγει ὅτι ἀναγκάζον-

(1) Ἐν ταῖς μεσημεριναῖς πολιτείαις τῆς Ὀμοσπονδίας τῆς Βορείου Ἀμερικῆς, παρ' αἷς ὑπάρχει ἔτι ἰσχύον καὶ ἀκμαῖον τὸ σύστημα τῆς δουλείας, τιμωρεῖται ὑπὸ τοῦ νόμου ὁ διδάσκων τὸν δούλον αὐτοῦ δεσπότης γράμματα. Ἡ ἔμφυτος τῇ καρδίᾳ πολλῶν δεσποτῶν φιλανθρωπία καὶ ἀγαθωσύνη παραβαίνει συνηθέστατα ἐν κρυπτῷ τὴν ἀπαγορευτικὴν ταύτην τοῦ νόμου διάταξιν· καὶ πολλοὶ δεσποῖναι παιδαγωγοῦσι καὶ ὡς ἰδία τέκνα περιποιοῦνται τοὺς ἀργυρωνήτους αὐτῶν δούλους, ἐνῶ ἡ ἀπανθρωπία καὶ ἡ σκληρότης ἄλλων μεταχειρίζεται αὐτοὺς ὡς κτήνη καὶ ἔτι χειρῶν· καὶ τοὶ χριστιανοὺς ὄντας καὶ ὑπ' αὐτῶν τούτων βαπτίζομενους. Δὲν εἶναι δὲ ἀμφιβολία ὅτι διὰ τῶν αἰεὶ ἀξανανομένων προσπαθειῶν τῶν καταλυσασῶν τὴν δουλείαν Βορείων Πολιτειῶν, καὶ πλείστων ἐκ τῶν κατοίκων τῶν ἄλλων τοῦτο ἐπιθυμούντων,

μᾶλλον καὶ ἤττον ὁμοιάζει μετὰ τῶν τὴν σήμερον ἐκ ξύλου κατασκευαζομένων, ἅτινα χρῶνται παρὰ τοῖς σημερινοῖς ζωγράφους, καὶ τὰ ὅποια καλοῦνται παρ' αὐτῶν *Palatte*. Τὸ δὲ περιεργότερον μετὰ τῶν ἐκτεθέντων ἐργαλείων καὶ χρωμάτων ἦτο μικρὸν ἐργαλεῖον ἐξ Ὀνυχος (*Onyx*) ἢ ἐκ Χαλκηδόνος λίθου, σχῆμα ὀδόντος ἔχοντος· τοῦτο, νομίζομεν, ἐχρησίμευεν ὡς στιλπνοτήριον, καθότι ἐὰν ὁ ζωγράφος οὗτος κατεγίνετο καὶ μὲ τὴν τῶν διαφορῶν ἀντικειμένων χρύσωσιν, ἦτις ἐξετελέσθη ἀπειράκις, ὡς βλέπομεν, ἐκ τοῦ Ὀμήρου·

«Εἰς αὐτὸ χρυσοχρῶν λαέρκεον δέυρο κεκλήσθω.
Ἐλθεῖν, ὅρα ἅδος χρυσὸν κέρασιν περιχρῶν.»—(Ὀδύσ. σελ. 426).

τὸ τοιοῦτο ἐργαλεῖον ἀπεκατέστη ἀναγκαϊότατον αὐτῷ.
Ἐκ τῶν ἄνω εἰρημένων ἐξάγεται μετὰ θετικότητος ὅτι ὁ τάφος οὗτος ἀνήκεν εἰς ζωγράφον. **Ξ. Λά ν δ ε ρ ε ρ.**
(Ἐκ τῆς Ἀρχαιολ. Ἐφημ. ὑπὸ τοῦ Κ. Σ. Πιτᾶκη ἐκδομένης).

ΔΙΑΦΟΡΑ.

Διὰ πολλῶν ἀναντιρρήτων λόγων καὶ ἀφελείας, ἦτις συμβαδίζει μετὰ τῆς ἀληθείας πάντοτε, ἀπεδείξαμεν ἐν τῷ περὶ τῆς νῦν ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως ἄρθρῳ διὰ τοῦ προλαβόντος φύλλου ἡμῶν δημοσιευθέντι, ὅτι οἱ Ἕλληνες τῆς Ἡπείρου καὶ τῆς Θεσσαλίας ἐπανεστήσαν κατὰ τῆς τυραννοῦσης πολυτρόπως αὐτοὺς ἐξουσίας οἰκοθεν καὶ αὐθόρμητοι, ὅτε ἐνόμισαν, καὶ εἰς τοῦτο ἴσως δὲν ἠπατήθησαν, ὅτι ἦλθεν ἤδη τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου, ἵνα διὰ πάσης θυσίας ἀνακτήσωσι τὴν ἐλευθερίαν αὐτῶν καὶ συντρίψωσι τεσσάρων αἰῶνων ἀλύσεις δουλείας στυγεράς καὶ κτηνώδους. ἀναλαμβάνοντες τὰ ἔπλα περιεῖδον τὴν θυσίαν τῆς περιουσίας αὐτῶν, ἐξέθεσαν εἰς ἔσχατον κίνδυνον τὰς προσφιλεῖς αὐτῶν οἰκογενεῖας, καὶ ἀπεφάσισαν ἢ νὰ ἐλευθερωθῶσι ἢ νὰ παύσωσι τοῦ ζῆν πλέον δοῦλοι, λαμβάνοντες θάνατον ἄξιον τῆς προγονικῆς ἱστορίας καὶ τῆς ἑλληνικῆς φιλοτιμίας. Ἄπορον καθίσταται πῶς ἀγαπῶσιν ἔτι ὀλίγοι τινὲς νὰ πιστεύωσιν ὅτι χάριν ξένης δυνάμεως καὶ ἐνεργείας αὐτῆς, ἢ ἐξ ὑποκινήσεως τῆς ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως, ἐξετέθησαν εἰς τηλικούτους κινδύνους οἱ ἐπαναστάται. Ἡ ἰδέα ἦν συνέλαβον οἱ οὕτω φρονούντες εἰσεφορήθη ἐν αὐτοῖς πάντως ἦτο: ἐκ διστραμμένων εἰσηγήσεων ἢ ἐξ ἀγνοίας τοῦ νοῦ καὶ τοῦ χαρακτῆρος τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ. Ἐπειδὴ ἡ διαστροφή τῆς ἀληθείας δύναται νὰ ἔχη συνεπείας ἐπιβλαβεῖς εἰς τὸν ἱερὸν αὐτὸν ἀγῶνα, διὰ τοῦτο ἐγράψαμεν ὀλίγα ἐν τῇ ἀσθενείᾳ ἡμῶν, ὡς ἐπίμετρον εἰς ὅσα οἱ δοκιμώτατοι κάλαμοι τῶν συναδέλφων ἡμῶν δημοσιογράφων ἔγραψαν καὶ ἀκολουθοῦσι περὶ τούτου γράφοντες, πρὸς ἀπόδειξιν τῆς ἀπάτης τῶν οὕτω φρονούντων. Τὴν ἀγνότητα καὶ τὸ ἀμέτοχον πάσης ξένης εἰσηγήσεως τοῦ κινήματος τούτου, καὶ τὴν ἱερότητα αὐτοῦ, οὐ μόνον ἑλληνικῆ, φωνὴ ἀπίδειξε καὶ ὑποστηρίζει, ἀλλὰ καὶ διάσημοι βουλευταὶ καὶ γερουσιασταὶ τῆς πανσθενοῦς καὶ φιλελευθέρου Ἀγγλίας διεκήρυξαν καὶ ὑποστηρίζουσι, καὶ ἐπίλεκτοι ἄνδρες τῆς φιλανθρωποῦ Γαλλίας ὅπως αὐτοῖς ἐπιτρέπεται διεδήλωσαν, καὶ πασα ἡ φιλοδίκαιος καὶ ἐμβριθὴς Γερμανία. Ἡ συνδρομὴ δὲ πάντων τούτων, καὶ ἡ τὰ ἀσθενῆ θεραπεύουσα καὶ τὰ ἐλλείποντα ἀναπληροῦσα θεῖα δύναμις, παρέχουσι ἡμῖν ἀσφαλῆ τὴν ἐλπίδα, ὅτι τὸ ἀγνὸν καὶ καθαρὸν πάσης ξένης ἐπιρροῆς καὶ ἀλλοτρίου σκοποῦ κίνημα τῆς Ἡπείρου καὶ Θεσσαλίας θέλει ἐπὶ τέλους στεφανωθῆ διὰ πληρεστάτης ἐπιτυχίας, καὶ ἡ ἐλευθερία θέλει ἐπανέλθῃ εἰς τὴν ἐστίαν αὐτῆς, ἀφ' ἧς τετρακόσια ἤδη ἔτη ἀποδημεῖ,

Τὴν ἰδιωτικῶς δὲ καὶ ἄνευ παραβιάσεως οὐδενὸς κειμένου νόμου πρεχομένην συνδρομὴν τοῖς ἀγωνιζομένοις ὑπὸ τῶν ἐλευθέρων ἀδελφῶν αὐτῶν οὐδεμίαν εὐγενῆς καρδία δύναται νὰ κατακρίνη, οὐδεμίαν θέλησιν δύναται νὰ καταστείλῃ, καὶ πᾶσα τοιαύτη ἀπόπειρα θέλει ἀνάψῃ ἐπὶ μᾶλλον τὴν συμπάθειαν καὶ τὸν ἐνθουσιασμόν ἢ ἐλαττώσει αὐτόν. Καὶ αὐτῶν τῶν τυπικῶς ἀποδοκιμαζόντων τὴν διαγωγὴν τῆς ἐλευθέρας Ἑλλάδος τῆς πολιτικῆς αὐτῶν ἐνεκα πιστεύομεν ὅτι ἡ καρδία ἄλλως αἰσθάνεται, καὶ τὴν ἀλήθειαν τῆς πίστεως ἡμῶν θέλει ἴσως ἀποδείξει ἢ ἐπὶ τέλους διαγωγὴ αὐτῶν, ἢ ἤρξαντο ἤδη νὰ ὑπαγορεύωσιν αὐτοῖς οἱ λαοὶ διὰ τῶν παραστατῶν αὐτῶν ἐν τοῖς μέγα δυναμένοις κοινοβουλίοις, καὶ ὅπου τοιαῦτα δὲν ὑπάρχουσι διὰ τῆς πανσθενοῦς κοινῆς γνώμης.

Ἐὰν ἀληθῆ ᾧσι τὰ λεγόμενα περὶ τῆς σκανδαλώδους διαγωγῆς τοῦ διευθυντοῦ γαλλικοῦ τινος βρικήσι καταπλεύσαντος εἰς Σπέτσας καὶ Ὑδραν, καὶ συμβουλευσαντος διὰ τῶν δημοτικῶν ἀρχῶν τοὺς πολιτας, ἵνα μὴ συμμερίζωνται τῶν αἰ-

σημάτων τῆς ἑλληνικῆς ἐξουσίας ὡς πρὸς τὴν διαγωγὴν αὐτῆς πρὸς τὰς τουρκικὰς ἀπαιτήσεις, καὶ τῶν ἐκ ταύτης ἐνδεχομένων νὰ ληφθῶσι μέτρων, οὐδὲ νὰ συμμερίζωνται τῶν πρὸς τοὺς ἐπαναστάτας αἰσθημάτων τῶν λοιπῶν ὁμογενῶν αὐτῶν, διότι θέλουσιν ἐκτεθῆ εἰς κινδύνους καὶ ζημίας, δὲν ἀμφιβάλλομεν ὅτι θέλουσιν ἐκτιμηθῆ δεόντως, ἐὰν ἀληθεύωσι, παρὰ τοῦ ἀντιπροσωπεύοντος ἐνταῦθα τὴν Γαλλίαν, καὶ τιμωρηθῆ ὁ ὑπερβᾶς τὰ καθήκοντα αὐτοῦ οὕτω ποιήσας πλοίαρχος, ὅστις ἄλλως ἐδιδάχθη ἐξ ὧν ἔλαβεν ἀπαντήσεων ὅτι οἱ Ἕλληνες πάντες εἰσὶ ψυχῆ καὶ σώματι ἀφωσιωμένοι εἰς τὴν Κυβέρνησιν αὐτῶν, καὶ ἐν μιᾷ πάντες καρδία αἰσθάνονται ἀδελφικὴν συμπάθειαν πρὸς τοὺς ἀγωνιζομένους ἀδελφούς αὐτῶν, καὶ ὅπως δύναται συντρέχουσι αὐτοὺς ἀτομικῶς καὶ ἰδίᾳ, οὐδένα νόμον ἢ διάταξιν παραβαίνοντες· ἔδειξαν ἔτι ὅτι οὐδεμίαν εἰσηγήσιν ἰσχύει ν' ἀλλοιώσῃ τὴν ἑλληνικὴν καρδίαν, οὔτε νὰ μεταβάλλῃ τὴν εὐγένειαν καὶ γενναιοφροσύνην αὐτῆς.

— Πρὸ πέντε ἡμερῶν ἐφάνη νέος καὶ φαεινὸς Κομήτης πρὸς δυσμάς.

— Οἱ Ρῶσοι διαβάντες τὸν Δούναβιν ἀμαχητὶ χωροῦσι πρὸς τὴν Βάρναν καὶ τὰ πεδία τῆς Θράκης. Οἱ δὲ ἐν τῇ Ἀσίᾳ ἔφθασαν μέχρι τῆς Ἐρζερούμ.

— Οἱ ἡμέτεροι ἐκυριεύσαν ἤδη ἐν Θεσσαλίᾳ τὸν Πλάτανον καὶ Ἄρμυρόν.

— Ἐν Ἡπείρῳ ἀπεφασίσθη ἡ πολιορκία τῆς Ἄρτης.

— Ὁ γενναῖος Ἀγγεῖλος Λεβέντης ἐπέσει ἐνδόξως εἰς τὴν ἐν Πλατάνῳ μάχην.

— Εἰς τὸν Πρέσβυν τῆς Ἑλλάδος Κύριον Μεταξᾶν δὲν εἶχε δώσει ἔτι ἡ Τουρκικὴ Κυβέρνησις τὰ πρὸς ἀναχώρησιν αὐτοῦ διαβατήρια.

— Ὁ Ἀγγλικὸς στόλος εἰσῆλθεν ἤδη εἰς τὴν Βαλτικὴν Θάλασσαν. Τὰ παρὰ τὴν θάλασσαν ταύτην Κυβερνεῖα τῆς Ρωσσίας ἐκηρύχθησαν ὑπὸ τοῦ Αὐτ. Νικολάου εἰς κατάστασιν πολιορκίας.

— Ὁ ἐν τῇ Ἀνατολῇ συμμαχικὸς στόλος ἐξέπλευσεν εἰς τὸν Εὐξείνιον διευθυνόμενος εἰς Βάρναν.

ΑΓΓΕΛΙΑ.

Εὐρίσκειται ἤδη ὑπὸ τὸ πιεστήριον τῆς τυπογραφίας τῆς Νέας Πανδώρας τὸ τέταρτον φύλλον τοῦ πρὸ καιροῦ ἀναγγεληθέντος πονήματός μου ἐπιγραφομένου, «Κατάλογος τῶν ἀπὸ πτώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως μέχρι τοῦ 1821 ἔτους ἐκδοθέντων βιβλίων παρ' Ἑλλήνων εἰς τὴν ὀμιλουμένην ἢ εἰς τὴν ἀρχαίαν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν. Σπεύδω δὲ σήμερον ν' ἀναγγείλω ὅτι σεβόμενος τὰς συμβουλὰς καὶ τὰς προτροπὰς λογίων τινῶν φίλων μου ἐπεξέτεινα τὸν Κατάλογον τοῦτον μέχρι τοῦ 1832 ἔτους, ἦτοι μέχρι τῆς ἐγκαθιδρύσεως τῆς Ἑλληνικῆς Βασιλείας. Τὸ πόνημά μου λοιπὸν θέλει περιέχει τὴν ἱστορίαν τῆς διανοητικῆς προόδου τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους ἀπὸ πτώσεως τῆς Βυζαντινῆς Αὐτοκρατορίας μέχρι ἐγκαθιδρύσεως τῆς ἐν Ἑλλάδι Βασιλείας μετὰ τεσσάρων αἰῶνων σκληρὸν ζυγὸν εἰς ὃν ὑπέκυψεν ὅλη ἡ Ἑλληνικὴ φυλὴ. Ἡ πεφωτισμένη Εὐρώπη θέλει θαυμάσει βλέπουσα ὅτι ἡ ὁρμὴ πρὸς τὰ γράμματα, καὶ ἡ δᾶς τῆς σοφίας οὐδέποτε ἐσθέσθη παρὰ τοῖς νέοις Ἕλλησιν, ἂν καὶ οὗτοι ἐτυραννοῦντο ἀπὸ τὸν παρὰ νόμον κατακτητῆν των, καὶ ἀπάτριδες ὄντες περιφέροντο ἐνθεν κακεῖθεν.

Γνωστοποιῶ προσέτι ἐκ νέου ὅτι τὸ πόνημά μου δὲν περιέχει μόνον τὸν Κατάλογον τῶν βιβλίων τῆς βιβλιοθήκης τοῦ αἰδίου εὐεργέτου τῆς Ἑλληνικῆς νεολαίας καὶ μεγίστου φιλέλληρος Κόμητος Γυλφόρδ. ὡς ἐτυπώθη κατὰ τὸ 1845, ἀλλὰ καὶ τὴν προσθήκην ἐξακοσίων περίπου βιβλίων τὸ δὲ ὅλον ἐπλουτίσθη μὲ βιβλιογραφικὰς καὶ κριτικὰς σημειώσεις, τεινούσας εἰς διασάφειν τῶν συγγραμμάτων, καὶ εἰς τὸ τέλος μὲ ἀλφαβητικὸν πίνακα περιέχοντα τὴν σύντομον βιογραφίαν 400 τῶν νεοελλήνων λογίων ἀνδρῶν, τῶν ἐν τῷ Κατάλογῳ ἀναφερομένων.

Τὸ τοσοῦτο ὠφέλιμον καὶ ἀναγκαῖον πόνημα σύγκειται ἐκ τριάκοντα περίπου τυπογραφικῶν φύλλων εἰς 8ον. Τιμᾶται δὲ ἐξ Ἄραχμῶν πληρωτέων μετὰ τὴν παραλαβὴν τοῦ βιβλίου, καὶ τὰ ἐντὶμα ὀνόματα τῶν Κυρίων Συνδρομητῶν θέλουσι τυπωθῆ εἰς τὸ τέλος τούτου.

Διὰ τοὺς μὴ συνδρομητὰς τιμᾶται δὲ ὀκτὼ Ἄραχμῶν. Αἱ συνδρομαὶ γίνονται ἐν τῷ τυπογραφείῳ τῆς Ν. Πανδώρας, καὶ παρὰ τοῖς ἐπιφορτισμένοις τὴν διάδοσιν τῆς παρούσης Ἀγγελίας.
Ἐν Ἀθήναις τὴν 26 Φεβρουαρίου 1854.

Α. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ ΒΡΕΤΟΣ.

ΕΚ ΤΗΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑΣ Ω. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΥ.